

Satans krig mod de hellige.

I kapitel 12 i Johannes' Åbenbaring berettes det, hvordan Satan bliver nedstyrtet fra himlen, og hvordan han først driver kvinden (Israel), der havde født drengebarnet (Jesus), ud i ørkenen til det land, som Gud med løftet hånd havde lovet at føre sit udvalgte folk tilbage til. Derefter forsøger slangen at skylle kvinden bort fra landet, og da det mislykkes vender den sig for at føre krig mod de øvrige af hendes slægt – de kristne eller de hellige, der er karakteriseret ved, at de holder fast ved Guds bud og ved Jesu vidnesbyrd.

Nu har Satan hele tiden forfulgt de hellige, men denne krig er speciel, fordi den er beskrevet som en krig, der begynder eller intensiveres efter at staten Israel er oprettet og efter, at Satan uden held har forsøgt at udslette Israel. Det er altså en krig, der foregår netop nu for vore øjne.

Hvordan er da denne krig og hvordan giver den sig udtryk?

For det første er det ikke en åbenbar krig med menneskelige våben, for så ville alle de hellige kunne tage sig i agt og forstå, at de var i fare. Nej krigen er i det skjulte, så det menneskelige øje ikke umiddelbart ser det. Paulus har beskrevet kampen i brevet til Efeserne, hvor han siger om djævelens snigløb: "For os står kampen ikke mod kød og blod, men mod myndigheder og magter, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet." Ef.6:12.

For det andet: Hvor vil Satan angribe de hellige? På hvilket åndeligt område? I udgangspunktet vil det næppe være troen på Jesus som frelser. Det vil være for centralt og for åbenlyst. Satans taktik er ofte at finde et tilknytningsspunkt i menneskets natur og forstand. Sådan fristede han Eva i Edens have og vandt sin første sejr over mennesket ved at spørge: "Mon Gud virkelig har sagt?" Eva kom i tvivl og endte med at give Satan ret i hans påstand. Og fordi hun og Adam syndede ved deres ulydighed blev hele menneskeslægten underlagt synden og syndens løn, der er døden og evig fortabelse. Men Gud gjorde ende på døden, og på dødsrigets og Satans magt, da han gjorde sin søn Jesus til synd og lod ham korsfæste og dø, for at enhver, der tror på ham ikke skal fortabes, men have evigt liv. Og alle dem, som tror på ham, er de hellige, og det er dem, som Satan i de sidste dage vil føre krig mod og besejre.

Satan åbnede krigen med ordene: "Mon Gud virkelig har sagt?" Det er det samme udgangspunkt for den krig, vi er vidne til. Satans spørgsmål lyder: "Kan det virkelig passe, at Gud har skabt verden sådan, som det er beskrevet i 1. Mosebog?" ¹

Og Satan har mange begrundelser for sit spørgsmål:

¹ Troen på skabelsen, som Gud har åbenbaret i 1. Mosebog, er blevet et af Satans hovedmål. Men det er ikke det eneste mål. Et andet er menighedens forhold til penge, hvor Satan har formået at gøre Guds riges arbejde afhængig af tilskud og skattelettelser fra denne verden i stedet for at være afhængig af Gud alene. Se efterskriftet.

1. Påstand nummer 1: Der var jo ingen til stede, da skabelsen fandt sted, så beretningen er kun et billede, det er menneskers forestillinger nedskrevet langt senere og udsprunget af menneskelig fantasi, selvom det – indrømmet – er umådelig smuk poesi.

Til Satans påstand: Der er meget i Guds ord, der er nedskrevet, uden at mennesker var til stede da det fandt sted. Eksempelvis Jesu fristelse i ørkenen og Jesu døds kamp i Getsemane. Men det gør det ikke mindre sandt, for ”ingen profeti har nogensinde lydt i kraft af menneskers vilje, men drevet af Helligånden har mennesker sagt det, der kom fra Gud.”
2.Pet.1:21.

2. Påstand nummer 2: Gud siger jo selv i sit ord, at for ham er tusinde år som én dag, og én dag som tusinde år. 2.Pet.3:8. Og dermed har han selv sagt, at tidsangivelserne i skabelsesberetningen kun er billeder, der ikke skal tages alvorlig.

Til Satans påstand: Citatet om de tusinde år er taget ud af sin sammenhæng. Peter bruger det i sit brev for at minde om, at Gud er langmodig i forhold til menneskers omvendelse og frelse, og når det i vore øjne ser ud, som om Gud trækker tiden ud før Jesus kommer igen, så er det, fordi Gud vil, at alle skal nå til tro på Jesus og få del i frelsen. Henvielsen til tusinde år er som én dag for Herren, har derfor ingen relevans i forbindelse med skabelsesberetningen. I øvrigt er det for Herren, at tusinde år er som én dag – ikke for mennesker. Og skabelsesberetningen er ikke skrevet for Herren, - den er skrevet for os.

3. Påstand nummer 3: Endelig er der videnskaben, der med det ene ”bevis” efter det andet har godtgjort at skabelsen i virkeligheden er en udviklingsproces baseret på udvælgelse over mange milliarder år.

Til denne sataniske påstand: Udviklingslæren er så usandsynlig, at man i virkeligheden må undres over, at nogen kan tro på den. Her et par eksempler:

- a. Der findes i verden en række dyr og planter, hvis indbyrdes eksistens er betinget af den andens tilstedeværelse. Udviklingen af denne perfektionisme i 2 forskellige livsformer er logisk set umulig, fordi den kræver en meget konkret og målsat udvikling i samarbejde mellem dyr og plante. Denne målsætning er i absolut modstrid med udviklingslæren, der beror på udvælgelse, og det er absurd at tro, at det skal kunne lade sig gøre ved tilfældighed.
- b. Se på enkelt levende væsens organer. Mennesket formår i dag at producere insulin på store og komplicerede fabrikker. Men i det skabte menneske kan et lille organ (bugspytkirtlen) klare den sag. Og så er den kun en lille del af det netværk af organer, der kræves for at kunne styre et levende væsen. At tro, at disse uhyre komplicerede og af hinanden indbyrdes afhængige organer skulle være skabt ved tilfældighed og udvælgelse, er kun muligt, når man samtidig gør Gud til en løgner.

Når troen på udviklingslæren alligevel har erstattet troen på Gud som skaber, hænger det sammen med, at forkyndelsen af udviklingslæren kom som en enorm

befrielse for menneskeheden. Historisk set har mennesket altid troet på en skaber (Gud), for man havde ikke anden forklaring på alle tings opståen. Og når alt inklusiv mennesket er skabt, skal mennesket logisk set også stå skaberen til regnskab for sit liv. Men, hvis nu Gud ikke er skaber, så skal mennesket heller ikke længere stå Gud til regnskab. Hvilken befrielse det ville det være. Tænk, at slippe for at skulle dømmes af Gud!

Darwins teori om arternes oprindelse og udvikling, blev grebet af hele menneskeheden som en befrielse. For nu var Gud ikke længere Gud. Gud blev i virkeligheden erklæret for død, og i Guds sted blev den menneskelige forstand, repræsenteret ved videnskaben, ophøjet til Gud og anbragt på Guds trone til at forvalte al sandhed.

En væsentlig grund til, at Satan netop sætter sit angreb ind på skabelsesberetningen, skyldes, at han får medhold i den menneskelige natur, og menneskets ønske om en selvstændig tilværelse, der er befriet fra troen på Gud som skaber og Herre og fra Gud som dommer i evigheden.

Bibelen – er ét langt vidnesbyrd om, at Gud er skaberen, og derfor kan Satans angreb ikke være mere centralt.

Her et par eksempler på Guds vidnesbyrd om sig selv som skaberen:

- I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden. 1.Mos.1:1.
- Jeg , Herren, har skabt alt. Jeg alene har spændt himlen ud, jeg har bredt jorden ud, hvem var med mig? Es.44:24.
- Det er mig, der har frembragt jorden og skabt menneskene på den. Mine hænder har spændt himlen ud, og jeg befaler over hele dens hær. Es.45:12.
- Dette siger Herren, himlens skaber, han som er Gud, han som dannede jorden og frembragte den, han som grundfæstede den; han skabte den ikke i tomhed, men dannede den til beboelse. Es.45:18.
- I tro fatter vi, at verden blev skabt ved Guds ord, så det, vi ser, ikke er blevet til af noget synligt. Hebr.11:3
- Englen sagde med høj røst: Frygt Gud og giv ham ære, for timen er kommet, da han dømmes. Tilbed ham, som har skabt himmel og jord og hav og kilder. Åb.14:7.

Hvis Satan kan skabe tvivl om, at Gud er skaberen, så stiller han samtidig spørgsmålstegn ved troværdigheden af hele Bibelens vidnesbyrd om Gud og Jesus. For Guds ord siger om Jesus og skabelsen: "Han (Jesus) er den usynlige Guds billede, al skabnings førstefødte. I ham blev alting skabt i himlene og på jorden, det synlige og usynlige, troner og herskere, magter og myndigheder. Ved ham og til ham er alting skabt. Han er forud for alt, og alt består ved ham." Kol.1:13-17.

Hvis Gud altså ikke er skaber, så følger heraf:

1. at Gud er en løgner, når han forkynder at være skaberen.
2. at Jesus er en anden end den, som Guds ord forkynder, og at han derfor heller ikke er troværdig.

Konsekvenserne af at Gud er gjort til løgner er mange. Her nogle få:

- Synd er ikke længere synd mod Gud, men må betragtes som uhensigtsmæssig opførsel.
- Der er ingen Helvede og Himmel, og hvis de findes, så er det her i denne verden.
- At mennesket er sin egen gud og herre, og at menneskelig formåen og viden sættes i Helligåndens sted.
- At videnskaben har erstattet Guds lov som referenceramme for menneskets liv og færden og som formidler af al sandhed, som alle forpligtes til at tro på.

Men hvilke konsekvenser får det så specifikt for dem – de hellige, som Satan fører krig mod? Ja, for det første kan vi konstatere, at Satan langt hen ad vejen har sejret. For langt de fleste, der kalder sig kristne, tror ikke på skabelsen, som beskrevet. Og denne begyndende tvivl på Guds ords sandhed, der begynder med skabelsen, har bl.a. medført, at den teologiske verden har sat sig for at stille spørgsmålstegn ved det meste af Guds ord – helt ind til troværdigheden af Jesu fysiske opstandelse fra de døde. Den danske Folkekirke har i modstrid med Guds ordninger for menigheden indsat kvindelige præster, og man fornægter Guds vidnesbyrd om, at det er synd at gengifte fraskilte, samtidig med at man i modstrid med Guds ord velsigner homofile. De hellige, der holder fast ved Guds bud og bevarer Jesu vidnesbyrd, er blevet marginaliserede, og de er på mange områder så trængte i krigen mod Satan, at udfaldet – menneskeligt set – synes givet. Sådan er den aktuelle situation for de hellige.

Så siges der, at det vel ikke er afgørende, om skabelsen har fundet sted på den ene eller anden måde, for det afgørende må vel være, at den enkelte tror på Jesus og hans stedfortrædende død i synderes sted, og tror, at han er opstået fra de døde til de helliges retfærdiggørelse. Men er det rigtigt? Kan jeg på dommens dag forsvare min tro på udviklingslæren, der gør Gud til en løgner, og samtidig fastholde, at jeg tror på Jesus, og at det må være det væsentlige?

I øvrigt:

- Hvordan kan jeg tro, at Jesus er Guds søn, og at hans blod renses mig fra al synd, hvis jeg ikke kan tro, at skabelsen har fundet sted, som Gud siger det i 1. Mosebog? Er det lettere at tro på frelsen i Kristus end at tro på Guds skabelse?
- Hvordan kan jeg tro, at Gud ved dagens ende vil skabe nye Himle og en ny jord i et nu, hvis jeg ikke kan tro på Guds første skabelsesberetning?

Der er et langt spænd mellem den enfoldige tro på skabelsen på den ene side og udviklingslæren på den anden side, og der findes mange forslag til forening af de to yderpunkter. Dem skal vi ikke komme ind på her. Men alle forslag til forening af de to yderpunkter har det til fælles, at de indeholder mere eller mindre tvivl og usikkerhed, for er det nu Gud, der har ret, eller er det udviklingslæren? Og i hvilket omfang er retten på den enes eller på den andens side.

Den som lever i det felt lever farligt. Hør hvad Jakob siger om et Guds barn: "Han skal bede i tro, uden at tvivle; for den, der tvivler, er som en bølge på havet, der rejses og brydes af vinden. Det menneske skal ikke bilde sig ind, at det får noget af Herren, tvesindet, som det er og ustadigt i al sin færd." Jak.1:6-8.

Gud kan ikke give den tvivlende det, han beder om, fordi tvivl grundlæggende stiller spørgsmålstegn ved, om Gud har ret, eller om mennesket har ret. Hvis Gud giver den tvivlende det, han beder om, så vil han derved bekræfte den tvivlende i, at Gud har givet ham ret i hans tvivl. Gud kan ikke bønhøre den tvivlende, for overfor Gud har mennesket altid uret.

Hvilken indflydelse har da tvivlen eller vantroen på Gud som skaber i den enkeltes og i menighedens liv? Gud har selv svaret: " Det menneske skal ikke bilde sig ind, at det får noget af Herren, tvesindet som det er og ustadigt i al sin færd."

Satans sejr er en strålende succes i den ondes øjne. Og det er det over al måde. I næsten hver eneste TV-udsendelse prises udviklingslæren og videnskaben i høje toner. Og gerne ikklædt selvfølge og indforståethed for at det ikke skal kunne høres, at det i virkeligheden er vejen til den evige fortabelse.

Kun den enkelte, hvis navn står skrevet i livets bog, det slagtede lams bog, skal blive bevaret. Det er dem, som Gud gav øre at høre med. De beskrives også som dem, der holder fast ved Guds bud, det vil sige: giver Gud ret og bevarer Jesus vidnesbyrd.

Efterskrift:

Er det så omfanget af Satans krig? Nej, det er nærmere begyndelsen. Vi ser og har set Satan gå til angreb på mange centrale områder i menighederne. Her et par eksempler:

1. I mange menigheder gøres der – vel oftest ubevidst - knæfald for Satan for at få del i denne verdens rigdom blandt andet i form af skattefradrag, der ved første øjekast kan se tillokkende og fornuftige ud (som alt Satans bedrag). Men denne afhængighed af verden og verdens velvilje erstatter afhængigheden af Gud, der længes efter at give os langt ud over, hvad vi forstår at bede om, hvis og når vi forbliver i ubetinget tro på og i afhængighed af ham, der er alle tings skaber.

At gøre sig afhængig af verden til hel eller delvis erstatning for afhængigheden af Gud er synd, for ingen kan tjene to herrer. Ingen kan tjene både Gud og mammon.

Hvorfor vil menighedens ledere ikke erkende det, selv når de får det forkyndt?

Der er nok flere grunde. Den væsentligste er, at Satan giver dem forstandsmæssigt gode og fornuftige grunde til at undskylde synden. En meget væsentlig undskyldning er at give Gud skylden ikke direkte, men indirekte, fordi man forudsætter og fastholder, at disse ordninger er en Guds gave til menighederne. Det er set før. Da mennesket faldt i synd i Edens have fik Gud også skylden.

Denne synd, at gøre sig afhængig af verdens midler imod Guds løfter, er så djævelsk, at den menneskelig set er næsten umulig at komme ud af. I givet fald må de

pågældende organisationers ledere stå frem og bekende, at de har syndet og har været med til at lede Guds børn på afveje. Og samtidig må de ordninger, der gør menighederne afhængige af verdens bidrag og tilskud, bringes til ophør. Derved forsvinder det økonomiske grundlag for dele af organisationens arbejde. Aktiviteter må indstilles, og medarbejdere må fyres. Og hvilken ledelse vil tage det ansvar på sig, når menneskelige resultater og anerkendelse vejer tungere end lydighed mod Guds bud og Jesu vidnesbyrd?

Guds ord siger, at Satan – dyret - fik givet magt til at føre krig mod de hellige og besejre dem.

2. Lovsangen til Guds ære er mange steder erstattet af larmede musik, der er adopteret fra verden for at tilfredsstille menneskets behov for at ligne verden og for at blive accepteret af verden. Den ydmyghed, der kendetegner sand tilbedelse, synes borte, når tilbedelsen i menighederne i form og indhold plagierer larmen i verden, og derved støtter Satans krig mod de hellige.

Må Gud give, at enhver må høre, hvad Ånden siger, når det lyder: "Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives dig i tilgift."